

Epixylické mechorosty jsou vázány hlavně na mrtvé dřevo větších rozměrů, většinou v pokročilejším stupni rozkladu. V kulturním lese je jejich výskyt omezený z důvodu nedostatku vhodného substrátu a změněným mikroklimatickým podmínkám. Přítomnost těchto druhů může poukazovat na přirozenost stanoviště a zachovalé původní lesní struktury. Někteří epixylickí specialisté mají velmi specifické nároky na vlastnosti substrátu. Někdy však může být těžké určit, které mechorosty jsou skutečně obligátně epixylické, neboť preference k substrátu se mohou v jiných mikroklimatických podmínkách lišit.

Tato práce se snaží shrnout nároky epixylických mechorostů a vztahy s jinými ekologickými skupinami mechorostů, které také bývají součástí společenstva rostoucího na mrtvém dřevě, jeho složení se totiž v průběhu rozkladu dřeva proměňuje, zpočátku zahrnuje epifyty, původně rostoucí na živém stromě, později epigeické druhy. Jedním z cílů je popsat případnou konkurenci a dynamiku tohoto společenstva během dekompozice dřeva. Dále shrnout vliv lesního managementu na mikroklima a množství dostupných substrátů a tedy jeho dopad na mechorosty, s důrazem na epixylické druhy. Zmíněny jsou některé metody používané v terénu nebo v laboratorních podmínkách.